

ZAKAJ ŠE RASČ

Ob menjavi generacije je nujno, da se mlajša, torej tista, ki štafetno palico prevzema, ob sprejetju svoje naloge vpraša, ali ji to, kar ji je bilo zaupano, še ustreza in ali vlogo lahko čuti kot nekaj svojega. Tudi mi smo potrebovali kratko obdobje za razmislek pred sprejetjem sodelovanja v listu Rast. Naše razmišljanje je dozorelo v nekatere pozitivne zaključke. Še vedno je Rast edini list v zamejstvu, v katerega lahko pišejo mladi, in ki obenem edini nudi možnost, da zajame široko publiko. Ni namreč samo glasilo kake organizacije, oz. šole. Če bi se torej Rasti odpovedali, menimo, da bi bilo to obubožanje za vso našo skupnost, pa tudi za nas same. Izgubili bi s tem možnost, da se urimo v izražanju svojega mnenja, v literarnem ustvarjanju, informiranju širokega kroga mladih, možnost, da pišemo iskreno, brez vnaprejšnjih ideoloških predznakov. Vsak list pa je nujno tudi izraz idej določene skupine ali posameznikov. Vendar je izražanje lastnega mnenja pogoj za dialektično soočanje med različnimi gledanji. Za kvalitetno rast družbe je soočanje potrebno in večkrat je nujna tudi pravična kritika napak oz. nepravilnosti. Za odpravo bolezenskega simptoma je namreč nujno najprej evidentiranje in nato priznanje slednjega. Zapiranje oči pred resnico ali zavajanje v laž ne bo nikoli odpravilo napak. To mnenje potrjujejo zadnji dogodki v vzhodnih državah in tudi v domovini. Vendar se včasih zgodi, da smo od resnično pluralistične in demokratične družbe, brez predsodkov do drugače mislečih ali vernih, v našem zamejstvu še najbolj daleč.

Upamo, da nismo preveč domišljavi, če verjamemo, da lahko s svojim doprinosom v tem listu tudi mi (pa čeprav v svojem malem) postavi-

dalje na 4. strani ▶▶▶▶▶

SKK je začel novo sezono

Tudi letošnjo sezono je Slovenski kulturni klub začel z družabnim večerom. Sledilo je predavanje *Sergija Pahorja o sedanjem stanju v Sloveniji*. Ob tej priložnosti je bilo število mladih zelo zadovoljivo. Še posebno veliko je bilo maturantov. Mladi smo postavljali razna vprašanja, na katera je predavatelj zelo izčrpno odgovarjal.

Konec oktobra je bil občni zbor SKK, na katerem smo izvolili nov odbor. Novi predsednik je *Tomaž Susič*, podpredsednik pa *Tomaž Martelanc*. *Manica Maver* je bila ponovno potrjena za tajnico. Prav tako je obdržal svojo funkcijo blagajnik *Matej Susič*. Arhiv SKK bo letos urejal *Štefan Pahor*. Za revizorja je bila izvoljena *Breda Susič*, za tisk pa bosta skrbeli *Tatjana Dolhar* in *Marija Mamolo*. Dosedanja predsednica *Kristina Martelanc* nam je na kratko predstavila letošnji program, ki bo obsegal razne izlete, predavanja, tudi zabavnih večerov

seveda ne bo manjkalo. Vsak mesec bomo predvajali film, ki bo povezan s sodobno problematiko. Eden izmed skupnih ciljev SKK zadeva njegovo sodelovanje s kulturnim krožkom iz Postojne.

Udeleženci občnega zbora smo nazadnje določili še program sestankov za naslednja dva meseca: predavanje o mladih in spolnosti, predstavitev knjižnice, ki jo bo izdal klub o pisatelju *Alojzu Rebuli*, kratek izlet v Gorico, tradicionalno veselo miklavževanje in filmski večer za otroke in mlade.

Zelo se je posrečil tudi zadnji sestanek, ko je bil gost kluba pesnik in igravec *Tone Kuntner*. Predstavila nam ga je profesorica *Zora Tavčar Rebula*, ki je občasno brala odlomke iz njegovih del. Sam pesnik nam je umetniško podal izbor svojih pesmi in odgovarjal na naša vprašanja. Presenetilo nas je precejšnje število udeležencev.

Priporočamo knjigo o tržaškem pisatelju

SLOVENSKI KULTURNI KLUB - TRST

VEČER Z ALOJZOM REBULO

SVETIŠČE

Ko se je oblak peska polagoma spuščal na mehka tla, sem za trenutek začutil topel in prijeten zrak, ki je lebdel tam zunaj. Vključil sem samovzdrževalni sistem in se oddaljil v dekompresijsko sobo.

Vrata so se počasi dvignila in moji čuti so brž začeli sprejemati vonje planeta in tiste zvoke, kakor šumenje vetra in skoraj neslišne daljne živalske krike, ki pa jih človek po dolgem potovanju skozi tiho veselje do potankosti razloči. Pusta peščena površina je odbijala sončno toploto, tako da je bil zrak vroč in oster. Spustil sem se z elevatorjem do tal in odkorakal po improvizirani stezi v smeri bližnjih hribov. Ko sem prestopil z Devičine ogromne sence na osvetljeno površino, sem se počutil popolnoma prostega.

Kmalu sem lahko razločil svetišče in zato sem pospešil hojo, čeprav sem se že začel znojiti. Steza se je rahlo dvignila, a vendar sem po njej hodil z isto lahkoto kot po horizontalni površini. Morda je ta vtis pogojilo prijeto okolje in gmotni hribi, ki so ležali vse naokrog kot rjuhe. Čim bolj sem se približeval svetišču, tem bolj so posamezni glasovi narave tonili v skrivnostno tišino.

Ustavil sem se pred stopniščem. Svetišče je raslo iz tal, kakor da bi ga oblikovala sama narava. Arhitekturni slog zgradbe je bil v popolnem sozvočju z okoljem, kar je vrednotilo skupno sožitje umetnega in naravnega sveta. In na vrhu stopnišča me je čakal Brat.

Sprejel me je v objem s svojim nasmehom z debelimi ustnicami in pod njegovo tuniko sem začutil rahlo hrapavo kožo, značilno za puščavska bitja, ki so s tem obvarovana pred škodljivo sončno toploto. Brat me je za trenutek prijel kakor otroka za roko in me odpeljal skozi vhod v mračno notranost svetišča.

* * *

Cela vesoljska ladja se je kritično stresla.

— Perin! Perin!

Pilot se je nenadoma prestrašil. Kričal je v mikrofona. Znoj se mu je cedil po rdečem obrazu.

— Umiri se, tovariš. Še sem med živimi. Vendar stvar se nagiba k hudemu.

Pilot je močno stisnil upravljalno ročico, z drugo roko pa si je obrisal potno čelo.

— Kje so? Ali jih vidiš, presneto! Mikrofona je spet šumel.

— Ne. Glavni radar ne dela in njihova ladja ni v območju sprejemanja manjšega.

Pilot je spet za trenutek odmaknil desnico z ročaja, da bi si obrisal čelo. Kabina pa se je ponovno strahovito zatresla, kar ga je prisililo, da z obema rokama obdrži ladjo v varni poziciji.

— Streljaj, komaj se prikažejo. Energije v rezervoarjih začenja primanjkovati.

Na desni strani je močan blisk zasleplil pilota. Hitro se je zbral in pogledal proti planetu, okoli katerega sta Zemljana bežala pred sovražniki. Videl je velike sive oblake v najvišjih plasteh atmosfere.

Glas z druge strani mikrofona se je spet oglasil:

— Evo jih! Preklete mrcine! Če bi imel še kako nevtronko...

* * *

Ne sprašujte, kaj mi pomeni to svetišče. Točnega odgovora vam ne morem dati. V nekakšnem smislu je moje duševno zatočišče, vendar se ne skladam z vero mojega Brata (njegov narod ima eno samo svetovno vero). Je nekaj več: verjetno je po vseh teh letih postal moj drugi dom, potem ko sem pravega izgubil v vojni. A vendar nimam nič skupnega s temi antropoidnimi bitji razen svojega Brata.

Ko sva počasi hodila po nešteti hodnikih in sobanah, nabitih z reliefi, freskami in drugimi čudovitimi okraski, sva srečavala druge svečenike, ki so vlačili za sabo svoje rumene ali rjave tunike; vsak izmed teh, ko me je zagledal, je dvignil svojo štiriprstno desnico in izpačil grbast obraz v čuden, a vendar iskren nasme. Njihove oči, ki so bile komaj opazne med vsemi obraznimi gubami, so veselo mežikale. Jaz pa sem stopal med njimi kakor popoln tujec, z lahkimi puščavskim kombinizonom, iz katerega sta štrlela dva para golih gladkih okončin, na vrhu pa majhna glava z bledim obrazom in razkuštranimi lasmi. Kljub vsem morfološkim in drugim razlikam so me sprejemali medse kakor enega izmed njih, kajti vsi so vedeli, kdo sem in zakaj sem na njihovem planetu, v svetišču. In bil sem edini Zemljan, ki ga je kdaj kak Tonaliianec sprejel za Brata. Morda tudi zadnji.

Mistična atmosfera svetišča mi je venomer obujala spomine na davno preteklost. Bil je še čas, ko smo Zemljani bili ena izmed najpomembnejših ras v vesolju. Zanimivo je dejstvo, da so moji predniki pred tristo leti še živeli odmaknjeni na svojem matičnem planetu, Zemlji, in vse dotedanje okoliščine, predvsem pa nepremostljive razdalje med zvezdami so jih preprečevale,

da bodo tam ostali za vekomaj, osamljeni, morda edina inteligentna rasa v vesolju. Potem pa so po čudnem naključju odkrili značilnosti nekaterih energetskih polj okoli Sonca, na podlagi katerih so razvili Sončni pogon, ki je omogočal prehod v hiperprostor. Kar naenkrat so preskočili vse razdalje in prišli v stik z Vesoljsko Federacijo, ki je združevala vse rase, ki so samostojno odkrile Sončni pogon. Rase v Federaciji so živele in trgovale med sabo v dokaj stabilni situaciji. Osebk vseh ras, razen dveh, so bili antropomorfne oblike, ki se je pokazala za najbolj posrečeno v evoluciji inteligentnih bitij. Zemljani so se hitro prilagodili novim prijateljem in se svečano vključili v Federacijo leta 2222 po zemeljskem koledarju. Nikoli si ni človeštvo pričakovalo takega velikega koraka v svoji zgodovini. Kar naenkrat so se jim odprle neštete nove poti v neznano. Na žalost pa je bilo tudi nekaj nevšečnosti s Kluri, katerim smo iz neznanih razlogov nesimpatični. Mnenja sem, da je vzrok nesimpatije naš drugačen fizični izgled. Verjetno se jim bolj gnusimo, kakor oni nam: tro-metrski kozuhasti medvedje z volčjo glavo, iz prsi pa so jim moleli smrdljivi mehurji, ob strani pa štiri mišičaste okončine s kremplji, vedno pripravljene na napad. Kluri so bili ena izmed zadnjih ras, ki so stopile v Federacijo. Bili so kruti in nenasitni; če jim kdo ni bil všeč, so ga kratkomalo razmesarili. Federaciji jih je uspelo količak ukrotiti, saj ji je bilo to v strogem interesu, drugače bi se Kluri v bodoče okrepili in uničili celo Federacijo. Vse to pa se je zgodilo, preden so se pojavili Zemljani, ki so bili Klurovom očitno najmanj simpatični od vseh bitij, ki so jih poznali. Kluri so kmalu javno priznali, da hočejo uničiti Zemljane. Začele so se razne izolirane vojne, za katere so si Kluri izmislili najrazličnejše povode. Tista pa, ki je bila pravkar v teku, je trajala že petdeset let in je bila po vsej verjetnosti odločilna. Skušali smo se braniti na vse načine, ko pa nam je moč začela strahovito upadati, smo poklicali na pomoč celo Federacijo. A niti Federacija ni mogla, in to je dobro vedela, še enkrat ustaviti razjarjenih Klurov. V vsej tej godlji sem pred desetimi leti srečal Tonaliianca, ki je postal moj edini Brat.

* * *

Pilot je nervozno gledal v zaslone in istočasno skušal upravljati ladjo. Celotni oči so ga pekle od znoja, ki je uhajal vanje.

— Izključil bom energetski sistem v podpalubju, ker je preveč okvar, ki trošijo energijo po nepotrebem — je kričal v mikrofona.

Šele po dolgem času se je glas na drugi strani spet začel oglašati.

— Torej adijo spodnji lazerji... Ah, morda je tako bolje. Osredotočil se bom le na zadnji par.

Pilot je spoznal v glasu prijatelja mrvico strahu, ki je nikakor ni mogel zakriti. Poznal ga je že dolgo časa, da ga strah le redkokdaj prevzame. Toda ta je bila ena izmed tistih redkih situacij, v kateri so lahko tudi Perinu popustili živci.

Pilot se je ozrl na svoje tresočee se roke. Koliko časa pa bo sam ohranil mirne živce? Neki nadčutni glas mu je prigovarjal, da bo nasprotoval tistim dlakastim svinjam, dokler bo imel nekaj moči v rokah.

Kaj pa, če bo neslišno eksplodiral v neskončni praznini?

Samotni krik je prekinil tišino v pilotovih mislih.

— Drek! Vse skupaj je odpovedalo! Pilot, pilot! Ali me slišiš? Pilot, nimava več lazerjev, nimava več obrambnega polja! Pilot, ali slišiš? Pilooot!

Jokajoči glas je izginjal v hrupnem šumenju in alarmnem piskanju, medtem ko je pilot z nasmehom gledal daleč proti robu planeta.

Nad obzorjem je nepričakovano lebdele rešitev.

Aljoša Saksida

Katja Volpi

KNJIGA ALI TELEVIZIJA

Knjiga ali televizija?

Kaj imaš rajši?

Besedo ali glas,

kup papirja ali prazno škatlo?

Nič!

Len sem in nič me ne zanima.

Pusti me, da gledam televizijo,

knjiga pa naj počaka na polici.

Ptica v kletki

Če zapreš ptico v kletko, da ne more leteti, njeno srce počasi umre... Jaz se počutim prav tako: vse okoli mene je tuje, kot da me obdaja svet, ki ga ne poznam.

Danes je lep dan. Sonce sveti in rahel vetrič zapiha od časa do časa. Otroci se podijo po ulicah in se zabavajo v pustnem vzdušju. A ta svet ni več moj svet.

Bilo mi je dvanajst let, ko sem stopila na to pot, ki me bo počasi pripeljala do smrti. Nekega dne me je Jana predstavila svojim prijateljem, ki so bili vsi starejši od naju. Bili so nekam čudni, vedli so se drugače od naju, celo govorili so drugače. S časom je tudi Jana postajala podobna njim.

Začelo se je s kajenjem. Jana mi je ponudila prvo cigareto. Poskusila sem in potem nadaljevala. Zakaj? Ne vem, s cigareto sem se zdela sama sebi lepša, zanimivejša, in, kar je najvažnejše, večja. Saj to si želim: da bi bila videti odrasla, zato si tudi oblačim mamine obleke in obuvam njene čevlje z visokimi petami.

Nekega dne so mi ponudili cigareto marihuane. Spet sem poskusila, nadaljevala — in zdaj ne morem več nehati.

Danes sem na turkeyu. Vrti se mi v glavi, soba pleše, okna se premikajo...

Če zapreš ptico v kletko, da ne more več leteti, njeno srce počasi umre... Moje srce, zaprto v kletko mamil, počasi umira. Poti nazaj ni. Zakaj — če hočeš nazaj, moraš že vedeti, čemu. Jaz pa tega ne vem...

Cristina Corva

ČIKOLE ČAKOLE

Andrej Maver, 16 let, ki obiskuje 1. KLASIČNI LICEJ, je na vseslovenskem tekmovanju v logiki zasedel med zamejci absolutno prvo mesto v svoji kategoriji. Kljub temu, da so se tekmovanja udeležili predstavniki šol, ki veljajo za mnogo bolj znanstvene kot je klasični licej, je klasik Andrej Maver pustil daleč za sabo vse ostale tekmovalce. (Kako je s trditvijo, da klasiki sploh ne razumejo matematike?!?)

Letos bo srečanje MENS, ki se izmenično odvija v različnih državah Evrope, v Trstu. Srečanj se udeležujejo mladi predstavniki vseh manjšin v Evropi. Gostitelj MENS-a je Mladinska sekcija Slovenske skupnosti.

Pogosto se višješolci, ki so se vpisali na določeno šolo, premislijo in se preprišajo na drugo, ki jim bolj ustreza. Posebno pogosti so »pobegi« s šol, ki veljajo za najtežje, kot je na primer klasična. Letos pa se je zgodilo nekaj neverjetnega: potem ko je Tatjana Dolhar en mesec obiskovala prvi razred znanstvenega liceja, se je prepisala na KLASIČNO GIMNAZIJO!!! (WK40)

Po dobrih dveh mesecih je odbor Tržaškega mešanega zbora našel pevovodkinjo, ki bo zbrvela mesto Andreja Pegana. »Žrtev« mladih tržaških pevcev se imenuje Brigita Tornič in je doma iz Sezane.

Na znanstvenem liceju France Prešeren so bile konec prejšnjega meseca volitve predstavnikov dijakov v zavodski svet. Že tretje leto zaporedoma sta dva izvoljena na tri predstavnika Mladinske sekcije Slovenske skupnosti. Zagotovo vemo, da tega nekateri niso zlahka požrli, saj so skušali tudi na ne — zelo — pošten način popraviti volilne izide na šoli, vendar zaman. (Kdo se spominja afe-re o letošnjih rimskih občinskih volitvah?)

RAST, mladinska priloga Mladike — 1989. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, november 1989. V tej številki so sodelovali: Breda Susič, Aljoša Saksida, Tomaž Martelanc, Marija Mamolo, Tatjana Dolhar, Cristina Corva, Mitja Ozbič in Katja Volpi.

Posnetek z Mladinskega festivala v Celovcu. Živahno je bilo na dvorišču Modestovega doma...

Zapleti na strokovni šoli J. Štefan v Trstu

Do nas je prispela vest o okupaciji, ki so jo dijaki tehničnega zavoda za industrijo in obrt Jožef Štefan izvedli v četrtek, 9. novembra.

Sami smo se že naslednjega dne odpravili na šolo, da bi kaj podrobnejšega izvedeli o njihovi situaciji in o njihovih zahtevah. Pouk je v petek na šoli potekal normalno. Z nami se je pogovoril predstavnik zavodskega sveta **Davorin Gombač** in predstavnik petih razredov **Igor Ostrouška**. Povedala sta nam, da je bila okupacija zelo uspešna, to pomeni, da so se je udeležili skoraj vsi dijaki, poleg tega je predstavnik v njihovih zahtevah podprla večina profesorjev.

Zanimalo nas je, zakaj so sploh organizirali sit-in in katere so pravzaprav njihove zahteve. Igor je razložil, da so napisali tri pisma, ki so jih naslovili na ravnateljstvo šole, na občino in na provinco. V njih so bile različne zahteve in prošnja za sestanek med predstavniki dijakov in pristojnimi organi.

Ravnatelj šole, Pino Rudež, je predstavnik že sprejel. Zagotovil je, da bo ugodil njihovim zahtevam. Okna na šoli so namreč še iz obdobja, ko je bila v poslopju umobolnica, to se pravi, da so šipe izredno debele, tako da jih v slučaju požara ne bi mogli razbiti, obenem pa se okna da odpreti samo s posebnim ključem, ki ga lahko ima samo sluga, mimo dejstva, da je sploh večina oken pokvarjenih (brez kljuka), tako da jih sploh ne morejo odpreti.

Zakaj še Rast

◀ IIII stran 1

mo nekaj kamenčkov v nezapolnjena mesta zamejskega mozaika.

Že večkrat smo v zvezi z družbo omenili besedo rast. Vendar naj bo rast tudi razvoj nas samih, naša notranja rast. Dokazano je npr., da izražanje prispeva k razvoju miselnih procesov v človeku. Gre torej tudi za proces dozorevanja ob iskanju resnice in lastne podobe, obenem pa za seznanjanje širšega kroga ljudi z našimi osebnimi mislimi. Sprejemamo torej izziv »Rasti«, ki naj bo rast v dvojnem pomenu.

Zato prisluhnimo sebi in družbi (ne le tisti, ki nas obkroža v zamejstvu, temveč tudi dogajanju v svetu), ter izrazimo to, kar občutimo v sebi »... le eno veličast vesoljstva tihega: Rast.«

Tudi protesti, ki so jih poslali na Provincio, govorijo o možnosti požara, toda tokrat v zvezi s protipožarnimi napravami. Na šoli je namreč tudi oddelek za kemijo. Davorin je poudaril, da bi morala biti vsaj njihova šola, ki je prav zaradi vsakodnevnih poskusov v kemičnem laboratoriju še bolj kot druge šole podvržena nevarnosti požarov, primerno opremljena s protipožarnimi napravami. V resnici pa je poslopje v tem zelo pomanjkljivo. Vhodna vrata so n.p.r. izredno ozka in se odpirajo navnoter namesto navzven. In nazadnje nimajo na šoli niti protipožarnega stopnišča z zasilnim izhodom.

Tretje pismo so poslali na Občino. Na šoli manjkajo tudi nekatere učilnice, saj imata dva razreda pouk v neprimer- nih prostorih.

Davorina in Igorja smo vprašali, kako se dijaki mislijo ravnati v primeru, da na ostali dve pismi (ravnatelj jim je namreč, kot smo že rekli, obljubil pomoč) ne bodo dobili zaželenega odgovora. Predstavniki so odločni in hočejo priti za vsako ceno do rezultatov. Vendar bodo nastopali postopoma: poslali bodo javna protestna pisma, če pa še to ne bo nič premaknilo, so pripravljene tudi na stavke in zasedbo šole.

Na vprašanje, ali so res prepričani, da bodo letos kaj dosegli (saj vsi dobro vemo, da se stavke redno vrstijo vsako leto s podobnimi ali celo istimi zahtevami), sta Davorin Gombač in Igor Ostrouška odgovorila, da niso dijaki bili nikoli tako odločni in da bodo morali na vsak način doseči svoje cilje.

Breda Susič

Kaj je skavtizem

Večkrat zasledimo v našem časopisu članke in zapiske o skavtskem delovanju in pobudah Slovenske zamejske skavtske organizacije. Poleg samega opisovanja dogodkov in podvigov pa redkokdaj naletimo na daljši sestavek o jedru skavtskega delovanja, kvečjemu le na posamezne utrinke o njem. Zato ima marsikdo nepopolno ali morda celo napačno sliko o tem nenavadnem načinu življenja. Očitki in nezaupanje prihajajo od nekaterih predvsem zaradi neznanja in neinformiranosti o skavtskem načinu vzgoje.

Ustanovitelj skavtizma, lord Baden Powell si je skavtizem zamislil kot vzgojno metodo dečkov med 11. in 16. letom. Pozneje se je to gibanje razširilo tudi na dekleta in na mlajšo ter starejšo mladino. Baden Powell je svoje izkušnje iz vojaškega življenja, kjer je uril izvidnike, prenesel na skavtizem. Seveda je bil njegov način urjenja popolnoma drugačen od tradicionalnega. Slonel je na neizmernem zaupanju v sposobnosti še neizkušenega mladince in na metodi, po kateri je bolj izkušen in starejši učil manj izkušenega. Prav tako uči tudi skavtizem ljubezen do šibkejšega in dolžnost močnejšega, da mlajšemu pomaga s svojim znanjem. Ustvari se tako prijeten, družinski odnos, kjer brat pomaga mlajšemu bratu. Istočasno pa se starejši pripravlja na neko samostojno pot v življenju, kjer ne bo več samo prejemal, ampak predvsem razdajal to, kar družba od

njega zahteva. Skavtizem skuša namreč z življenjem v naravi in verskimi vrednotami izoblikovati določen tip osebnosti: samostojnega, samozavestnega človeka, ki ne bo sledil masi, ampak bo po vrednotah, ki si jih je pridobil, sam določil pot svojega življenja. Njegovo delovanje pa bo usmerjeno do bližnjega v spoštovanju njegove drugačnosti in njegovih zahtev. Predvsem pa bo skavt po Baden Powellovih besedah živel svoje življenje srečno v zavesti, da bo srečo dosegel le, če jo bo razdajal drugim. Skušal bo zapustiti lepši svet od tistega, ki ga je našel ob svojem rojstvu. V okolju, kjer ne skrbi- jo več starši za njegovo obleko, kjer mu mamica ne pripravi ležišča, kjer mora opraviti določene, njemu poverjene naloge, da bo lahko njegova skupina lepo delovala, v takih razmerah se bo sam naučil in občutil delo, ki ga opravljajo drugi, da bi njega vzdrževali. Kot je na taboru v vodu imel določeno odgovornost in dolžnost, tako jo bo tudi opravljal v družini, razredu, ekipi. Kot si je moral v gozdu sam pomagati, tako si bo znal tudi sam pomagati v življenju. Kot je mlajšemu v vodu pomagal pri prenosu drvi za taborni ogenj, tako bo tudi doma pomagal pri pripravi večerje.

Do tega pa lahko pride le ob sodelovanju staršev in stalni povezanosti med vsakdanjim in skavtskim življenjem. Skavtizem ni parkirni prostor, ne oaza v puščavi, temveč način življenja.

Vztrajni bober